

været i Stand til at opstille en Definition af Begrebet politiske Lovovertrædelser, burde man dog, for at komme saa langt som muligt, nævne de vigtigste og mest almindelig tænkelige Tilfælde af politiske Lovovertrædelser, nævne dem udtrykkelig i Lovforslaget — skyldes Udvalget, kun Udførelsen af Tanken skyldes mig, for saa vidt Udvalget har accepteret min Affattelse deraf. — Hvad Spørgsmaalet om Eden angaar, er Forholdet det, at noget af det, der nu er foreslaaet, skyldes mig, nemlig Adgangen for Retten til i visse Tilfælde at vægre sig ved at tage en Mand i Ed, hvorimod den Ordning, hvorefter visse Personer ved en Anmeldelse i Tide kunne frigøre sig for at gøre Ed, skyldes en Tanke, der er fremkommen fra Udvalgets Side. Og saaledes er det paa forskellige Punkter med disse Ændringsforslag. Jeg skal nu gaa Ændringsforslagene igennem i det enkelte. Ændringsforslag under Nr. 1 til § 25 sigter til at bevare den nu bestaaende Tilstand her i Kjøbenhavn med Hensyn til Paakendelse af gejstlige Sager. Hvis man fastholdt den Affattelse, som Forslaget tidligere har haft, vilde der ikke blive nogen Mulighed for her i Kjøbenhavn at faa gejstlige Sager paakendte, idet der ikke vilde være nogen Domstol, som var kompetent til at paakende dem. Forholdet er nemlig det, at man her i Kjøbenhavn ikke kender Provsteretter saaledes som paa Landet. Her er Forholdet det, at for hvert enkelt Tilfælde, hvor der skal foretages en gejstlig Sag, bliver der nedsat en Kommission af Regeringen til at undersøge og paadømme den. Men naar man nu, saaledes som der er foreslaaet af Proceskommissionen, foreslaaet af mig og tiltraadt af Udvalget, ophæver Regeringens Ret til overhovedet at nedsætte undersøgende og dømmende Kommissioner, vilde man derved for Kjøbenhavns Vedkommende bortrydde Muligheden for at faa gejstlige Sager paadømte. Det var tidligere undgaet min Opmærksomhed, men Spørgsmaalet rejste sig for mig, den Gang en bekendt gejstlig Sag skulde behandles her i Kjøbenhavn, idet den Tanke da ganske naturligt rejste sig, da jeg gjorde Indstilling om Nedsættelse af Kommissionen: Men hvorledes skal det nu gaa i Fremtiden, naar vi over hele Linien ophæve Regeringens Ret til at nedsætte undersøgende og dømmende Kommissioner? Derfor er Ændringsforslaget under Nr. 1 stillet. — Ændringsforslaget under Nr. 2 sigter til at overlade til Regeringen at afgøre efter Omstændighederne, om en blandet Sag, en Sag, der

baade er borgerlig og ikke borgerlig, skal undersøges og paadømmes ved særlige Domstole eller ved de borgerlige Domstole.

Forslaget, som jeg har stillet under Nr. 3, gaar ud paa at give en lettere Oversigt over de Kvalifikationer, der udfordres af Personer, der indstilles til at beklæde Dommerembeder, og paa at rette nogle enkelte Inkurier, der i den ved 2den Behandling vedtagne Affattelse havde indsneget sig, og endelig gaar Forslaget ud paa at bortfjerne den ved 2den Behandling i Lovforslaget indsatte Bestemmelse om, at Dommerne ikke maa modtage Orden eller Titel. Hvad det sidste angaar, skal jeg oplyse, at Forholdet allerede er det efter den almindelige Lønningslov af 1870, at Dommerne ikke maa modtage Titler, det var altsaa ganske overflødigt at bestemme dette i denne Lov (Afbrydelse: Kammerherre!). „Kammerherre“ er ingen Titel, det er en Hofcharge, hvilket netop fremgaar af den omtalte Lov af 1870. Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om en Udnævnelse af en Dommer til en Ordensdekoration, kan jeg derom henholde mig til mine Udtalelser ved 2den Behandling. Jeg har omtalt, hvorledes dette Forhold faktisk har udviklet sig, og hvorledes der i 1849 parallelt med Grundlovsforhandlingerne løb en Forhandling mellem den daværende Konge og det daværende Ministerium om dette Forhold. Jeg kan efter at have givet disse Oplysninger til Udvalget her for saa vidt henholde mig til mine Udtalelser ved 2den Behandling, idet jeg dog skal tilføje, at jeg ingenlunde er saa uenig i de Bemærkninger, et Flertal gør nederst paa første Spalte i Betænkningen; thi medens Forholdet er det, at hele Ordensvæsenet sorterer under Kongen som Ordensherre uden nogen ministeriel Kontrasignatur, vil jeg jo paa ingen Maade fralægge en Minister et Ansvar. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa, hvorledes dette Ansvar maatte betegnes, men jeg mener ikke, at jeg vilde fralægge en Minister noget Ansvar for det Tilfælde, hvor han gør Indstilling om en Udnævnelse til en eller anden Orden. Det, som jeg har villet hævde, er dette, at Udnævnelser til Ordener foregaa og altid have foregaaet i Overensstemmelse med, hvad der blev besluttet i 1849 — i den samme Tid, da Grundloven blev vedtaget — nemlig uden Anvendelse af nogen ministeriel Kontrasignatur. Derimod er jeg ikke enig med det Flertal, der udtaler sig øverst paa 2den Spalte om, at „Dommernes Kald naturlig vilde anvise dem en